

af det hele betingede Fragtbetøb. Man mener nemlig dels, at Skipperen efter § 161 dog altid for de hævede Kontraktens Vedkommende faar en Del af Fragten, nemlig under Formen af Distancefragt, dels at det turde kunne blive haardt og ubilligt mod de Befragtere, hvis Gods der ikke er noget til Hinder for at føre frem til Bestemmelsesstedet, om de skulde finde sig i desuagtet at maatte lade deres Gods udløse i en Mellemhavn, hvor det maaste meget vanskelig kan anbringes og hvorfra den videre Forsendelse mulig er dyrere og besværligere end Forsendelsen fra Afladehavnen, blot fordi Skipperen ikke finder sin Regning ved at fuldføre Kontrakterne med dem efter at andre, dem uvedkommende Befragtere have maattet opgive Rejsen for deres Vedkommende. — I det sidste Stykke af § 161 bestemmes det, at Omkostningerne ved det Ophold, som foranlediges derved, at Skibet paa Grund af de heromhandlede Hindringer maa forblive enten paa Indladningsstedet eller i Havn, som anløbes under Rejsen, skulle bæres i Fællesskab af Skib med Fragt og Ladning efter Reglerne om almindeligt Havari. Da Opholdet finder Sted i fælles Interesse, er det naturligt, at ogsaa Omkostningerne fordeles ligeligt. Hvor Skibet er gaaet ind i en Nødhavn for at undgaa Opbringelse, vil Tilfældet ligefrem gaa ind under Begrebet om almindeligt Havari, se § 188 Nr. 7; men den for saadant Tilfælde gældende Regel om Udgifternes Fordeling synes med samme Stel at burde bringes til Anvendelse, hvor der ikke foreligger noget Groshavari, forsaavidt der nemlig ikke kan siges at være gjort nogen frivillig Opoffelse for at søge Frelse for en Skib og Ladning truende fælles Fare, jfr. § 187. Forudsætningen er jo, at Opholdet og Omkostningerne gøres til fælles Bedste; derfor indskrænkes Reglen i § 161 sidste Stykke ogsaa til Tiden indtil Fragtkontrakten er hævet, thi dermed hører Fællesskabet op, og Skib og Ladning maa fra den Tid af hver bære sine Omkostninger.

Naar Fragtforholdet helt eller delvis, paa Indladningsstedet eller i Mellemhavn, hæves i Medfør af §§ 159 og 161 og Gods som Følge deraf skal udløses, er det i sin Orden, at Omkostningerne ved Udløsningen helt bæres af den eller de paagældende Befragtere, forsaavidt den foranlediges af en Omstændighed, der alene vedrører hans eller deres Gods; se § 162, sammenholdt med § 159 næstsidste Stykke. Ligesaa naturligt er det, at den almindelige Regel i § 136 om, at Skipperen ved Løsning skal levere Godset ved Skibets Side, medens de øvrige Løsningssomkostninger bæres af Modtageren,

bringes til Anvendelse, hvor Udløsningen foranlediges ved en Hindring for Rejsens Paabegyndelse eller Fuldførelse, der træffer baade Skib og Gods. Mere Tvivl kunde det derimod være undergivet, om denne Regel ogsaa er rigtig, hvor Udløsningen nødvendigsgøres ved en Hindring, der alene rammer Skibet, eller er en Følge af, at Skipperen i Medfør af § 159 sidste Stykke beslutter at opgive Rejsen, fordi Befragtningsforholdet hæves for den større Del. Man har dog ikke fundet tilstrækkelig Grund til for disse Tilfælde at opstille en særegen 3dje Norm for Løsningssomkostningernes Fordeling — hvilket heller ikke er sket i den nyeste Lovs Arts 641 —, idet Befragterne som oftest selv ville have Interesse i at faa deres Gods udløst, naar Skibet hindres i at sejle, og det synes at være billigt ikke at paalægge Skipperen forøgede Udløsningssomkostninger, hvor han ved de den største Del af Fragtgodset rammende Hindringer uden egen Skyld bringes i den Situation, at han anser det forstandigt at opgive den hele Rejse og den dermed forbundne Fragttjeneste.

Bestemmelsen i § 163 om, at Befragteren er berettiget til midlertidig at lade sit Gods udløse — selvfølgelig imod selv at afholde de dermed forbundne Omkostninger — naar Skibet for længere Tid bliver opholdt paa Indladningsstedet eller paa andet Sted, der anløbes under Rejsen, behøver ikke nogen Begrundelse. Det vil efter Omstændighederne endog kunne være Pligt for Skipperen paa fraværende Ladningsejeres Vegne at træffe saadan Foranstaltning for bedre at bevare Godset, jfr. §§ 41 og 53. Da Skipperen imidlertid ved Godsets Udløsning taber den Sikkerhed for Fragtkontraktens Opfyldelse, som Besiddelsen af Godset giver ham, er det i sin Orden, at Befragterens Ret til at lade sit Gods udløse betinges af, at han stiller Sikkerhed for, hvad der skal betales efter § 155, for det Tilfælde, at Godset ikke betimelig bliver indladt igen efter Skipperens Tilsigelse, forudsat naturligvis at denne er besøjet. Skipperen er nemlig ikke forpligtet til at blive liggende for at vente paa Genindladningen. Andre Befragtere maa fremdeles have Ret til at modsætte sig Udløsningen, naar de vilde blive skadelidende ved den, som Følge af det derved foranledigede Ophold eller paa anden Maade, saasom paa Grund af den derved mulig bevirkede Forstyrrelse i Stuvningen.

I § 164 gives derhos Befragteren den videregaaende Ret, at kunne hæve Kontrakten og disponere over sit Gods, naar Skibet paa Grund af Skade har maattet søge Nød-